

Nr 256.

Av herr Ekdahl m. fl., om pensionsförbättring till vissa lärare vid folk- och småskolor.

Sedan det kommit till vår kännedom, att någon kungl. proposition om pensionsförbättring för de lärare vid folk- och småskolor, vilka avgått före den 1 juli 1939, icke kommer att föreläggas innevarande års riksdag, våga vi vördsamt hemställa, att riksdagen likväl måtte, i den mån detta är möjligt, behjärta dessa pensionärers ogynnsamma ställning i förhållande till de lärare som avgått efter nämnda tidpunkt. Den pensionsförbättring, som kom de efter detta datum avgångna lärarna till godo bestod huvudsakligen däri, att pensionerna kommo att beräknas efter dyrortsgrupp C i st. f. A, och samma skäl, som föranledde riksdagen att bevilja denna förbättring för yngre och blivande pensionärer, gälla givetvis i icke mindre grad i fråga om äldre. Det förefaller sålunda som skulle ett utsträckande av pensionsförbättringen till att omfatta även de äldre endast vara en konsekvens av ett redan fattat riksdagsbeslut och inte en ny pensionsförbättring, som behöver hindras av det utfärdade pris- och lönestoppet.

I skrivelse till Kungl. Maj:t har Sveriges allmänna folkskollärareförening på förslag av Pensionerade folkskollärares riksförbund hemställt, att de äldre pensionärerna måtte likställas med dem, som avgått efter den 1 juli 1939. Vi finna denna likställighet fullt rättvis, alldenstund ifrågasvarande äldre pensionärer tjänat samhället i lika hög grad som de yngre, i många fall under mycket mera ogynnsamma förhållanden, och deras levnadskostnader icke äro lägre. Frågan om en förbättring av dessa lärares pensioner är också, enligt vad vi erfarit, under utredning inom finansdepartementet i samband med frågan om pensionsförbättring för äldre pensionerade statstjänstemän, och statsrådet och chefen för finansdepartementet ställde i årets statsverksproposition i utsikt att för de allra sämst ställda pensionärerna proposition om någon förbättring kunde vara att vänta. Då nu detta inte synes bli fallet, anse vi att riksdagen likväl bör sättas i tillfälle att överväga, om icke en provisorisk förbättring i förevarande pensionärers ställning skulle kunna beslutas av innevarande års riksdag.

Sedan fem år åtnjuta de lärare, som avgått innan 1937 års lönereglering trädde i kraft, en pensionsförbättring motsvarande 50 % av skillnaden mellan äldre och nyare pensioner. Det förefaller ganska naturligt, att denna pensionsförbättring utsträcker till att omfatta en del av skillnaden mellan äldre pensioner och de pensioner, som komma lärare till godo, vil-

ka avgått efter den 1 juli 1939. Därigenom finge ifrågavarande äldre pensionärer ändå en del av den pensionsförbättring, som de skulle haft, om de kunnat kvarstå i tjänsten till nämnda tidpunkt.

Det förefaller emellertid som om riksdagen skulle kunna gå ett litet steg längre vid en provisorisk pensionsförbättring för ifrågavarande lärare, nämligen genom att något höja den procent av skillnaden mellan äldre och nyare pensioner, som dessa pensionärer f. n. åtnjuta. Helt visst skulle dessa förbättringar ej föregripa den pågående utredningen. Ty det kan väl antagas, att riksdagen, när det blir möjligt med hänsyn till andra samhällskrav, vill bevilja dessa gamla pensionärer en levnadsställning, som fullt motsvarar deras arbete i samhällets tjänst och deras behov på ålderdomen.

På grund av vad sålunda anförts, få vi vördsamt hemställa, att riksdagen måtte, i avbidan på en fullständigare pensionsförbättring för äldre pensionärer vid folk- och småskolor, besluta,

att lärare vid folk- och småskolor, vilka avgått före den 1 juli 1939, skola åtnjuta en pensionsförbättring, som motsvarar $\frac{3}{4}$ av skillnaden mellan den pension, som utgått till lärare vilka avgått före det 1937 års lönereglering trädde i kraft, och den, som utgår till dem, som avgått efter den 1 juli 1939.

Stockholm den 24 januari 1943.

Thorvald Ekdahl.

Oscar Malmborg.

Folke Kyling.
